

Den Hartog Jager Hans, 'Achtergelaten bouw materiaal, bewijs voor een platte aarde en andere galerietips - De zoektocht van Marina Rheingantz'. www.nrc.nl, 31 March 2021.

Achtergelaten bouw materiaal, bewijs voor een platte aarde en andere galerietips

Beeldende kunst Uit de vele tentoonstellingen die in galeries te zien zijn, maakt NRC wekelijks een selectie. De meeste exposities zijn op afspraak te bezichtigen.

Noturno em Si Maior van de Braziliaanse kunstenaar Marina Rheingantz.

Gallerie Zeno X

De zoektocht van Marina Rheingantz

Het mooiste schilderij dat ik de afgelopen maanden zag (oké, met gesloten musea) was *Noturno em Si Maior* van de Braziliaanse Marina Rheingantz. Het hangt bij de Antwerpse galerie Zeno X en toont, nou ja, een nachtelijk landschap. De achtergrond is grijsblauw en vegerig, daaroverheen barsten brokken kleur naar buiten (veel rood, plukjes geel en groen) en het geheel wordt afgerond met een stevige vlaag wit, die zich als vuile sneeuw op de kleur heeft vastgezet. *Noturno em Si Maior* gaat niet over de actualiteit of de maatschappij, het is eigenlijk alleen kleur en verf, en toch kon ik mijn ogen er niet vanaf houden - terwijl ik heen en werd geslingerd tussen puur kijkplezier en de vraag waarom dit schilderij in vredesnaam zo goed is.

Die vraag werd prangender door de rest van de expositie. Rheingantz (1983) is een van de interessantste jongere landschapsschilders van het moment. Haar oeuvre is vooral gebaseerd op een geweldig gevoel voor kleur en ritme - niet voor niets heet deze expositie *Madrigal* en geeft ze haar doeken vaak titels van muziekstukken. Maar wat haar oeuvre echt fascinerend maakt is het zoekende, het experimentele ervan. Sommige doeken, zoals *Noturno...* en het bijna even grote *Aurora* (2020) zijn meesterwerken: zinderende composities van kleur en ritme en verleiding. Maar pal daarnaast hangt dan ineens een schilderij (*Cacau*, 2020) waarvan het 'recept' bijna hetzelfde is, maar dat naar Rheingantz' hoogste maatstaven behoorlijk de mist in gaat, en dat geldt in mindere mate ook voor een doek als *Starlight* (2020), een (veel figuratiever) avondtafereel waarbij regen en rivier naadloos in elkaar overgaan. Natuurlijk is het jammer dat niet alle doeken even geweldig zijn, maar dat onderzoekende maakt Rheingantz juist interessant: een kunstenaar die zulke meesterlijke schilderijen kan maken, maar daar niet automatisch genoeg mee neemt, is om in de gaten te houden.

Hans den Hartog Jager